

**Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6
de Barcelona**

Recurs núm.: PO 24/14-B
Part actora: TEYCO, S.L.
Part demandada: AJUNTAMENT DE TERRASSA

SENTÈNCIA NÚM. 186/16

Barcelona, 8 de setembre de 2016

Margarita Cuscó Turell, magistrada jutgessa del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 6 de Barcelona, he vist el recurs promogut per TEYCO, S.L. contra AJUNTAMENT DE TERRASSA.

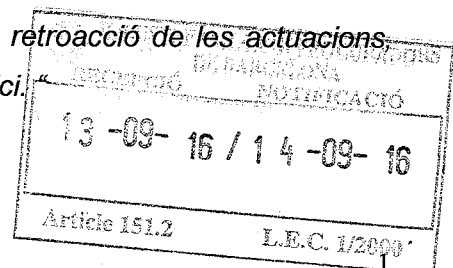
Antecedents

Primer. El dia 15 de gener de 2014 va entrar en el Deganat dels Jutjats Contenciosos Administratius l'escrit d'interposició d'aquest recurs en el que s'impugna la desestimació presumpta, posteriorment va ampliar la impugnació a la posterior resolució expressa de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Terrassa de 13 de desembre de 2013 que acorda la inadmissió de la sol·licitud de data 4 d'octubre de 2013.

Segon.- En data 20 de maig de 2014 l'actora va formular demanda. En aquest escrit sol·licita que es procedeixi a:

- "(i) anul·lar la resolució de l'Ajuntament de Terrassa de data 13 de desembre de 2013, que declara indegudament la inadmissió de la sol·licitud de revisió d'ofici cursada per aquesta part sense seguir la tramitació establerta a l'article 102 de la Llei 30/1992 i,*
- (ii) Declarar la nul·litat de l'OJC, en els termes exposats en aquesta Demanda, en seu d'aquest mateix procediment jurisdiccional, ordenant-se la devolució de la quantia ingressada i indegudament retinguda per l'Ajuntament de Terrassa, així com dels corresponents interessos.*

Subsidiàriament, es sol·licita que es declari la nul·litat de la Resolució d'inadmissió de la sol·licitud de revisió d'ofici, i s'acordi la corresponent retroacció de les actuacions per tal que l'Ajuntament tramiti l'expedient de revisió d'ofici.

Tercer.- En data 9 de juliol de 2014 la demandada va formular la contesta a la demanda i va sol·licitar la desestimació del recurs. Mitjançant decret de lletrat de l'administració de justícia es va fixar la quantia d'aquest procés en indeterminada, superior a 30.000 euros. Obert el procés a prova, es va practicar la sol·licitada per les parts amb el resultat que consta a les actuacions. Finalment, ambdues parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

Fonaments de dret

Primer.- L'objecte d'aquest recurs és la desestimació presumpta i la posterior resolució expressa de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Terrassa de 13 de desembre de 2013 que acorda la inadmissió de la sol·licitud de data 4 d'octubre de 2013. En aquest escrit el recurrent formula les pretensions següents:

"Es declari la nul·litat parcial de l'OJC en el relatiu a la quantia a satisfer en concepte de despeses pel cobriment de la Riera de Palau, per haver estat dictada en execució del Pla de Viabilitat que ha estat declarat nul, i per resultar la mateixa OJC contrària a la condició de salvaguarda establerta en el POUM,

Es procedeixi a retornar a TEYCO la quantia de 573.200,75 euros, en la mesura que el pagament efectuat no té suport legal que l'empari, en haver-se realitzat en execució d'un Pla de Viabilitat que ha estat declarat nul i en resultar la quantia ingressada contrària a les previsions del POUM relatives a la condició de salvaguarda."

Segon.- L'actora fonamenta el present recurs en els motius següents: A/ Infracció de l'article 102 de la Llei 30/1992 en tant que l'Administració local tenia l'obligació d'admetre la sol·licitud de revisió d'ofici i tramitar-la segons el procediment establert en el referit article. B/ Nul·litat parcial de l'OJC i conseqüent devolució de la quantitat ingressada per la recurrent. L'administració demandada s'oposa a les pretensions actores d'acord amb els fonaments que consten a les actuacions.

Tercer.- D'entrada, procedeix analitzar si la declaració d'inadmissió de la sol·licitud de revisió d'ofici formulada per la mercantil recurrent és ajustada a dret i posteriorment resoldre si, en el seu cas, és procedent una declaració jurisdiccional referent a la nul·litat parcial de l'OJC que l'actora demana.

En aquesta línia, l'article 102.1 de la Ley 30/1992, de 26 de noviembre (LPC) estableix:

"Revisión de disposiciones y actos nulos".

"1. Las Administraciones públicas, en cualquier momento, por iniciativa propia o a solicitud de interesado, y previo dictamen favorable del Consejo de Estado u órgano consultivo equivalente de la Comunidad Autónoma, si lo hubiere, declararán de oficio la nulidad de los actos administrativos que hayan puesto fin a la vía administrativa o que no hayan sido recurridos en plazo, en los supuestos previstos en el artículo 62.1.

2. Asimismo, en cualquier momento, las Administraciones públicas de oficio, y previo dictamen favorable del Consejo de Estado u órgano consultivo equivalente de la Comunidad Autónoma si lo hubiere, podrán declarar la nulidad de las disposiciones administrativas en los supuestos previstos en el artículo 62.2.

3. El órgano competente para la revisión de oficio podrá acordar motivadamente la inadmisión a trámite de las solicitudes formuladas por los interesados, sin necesidad de recabar dictamen del Consejo de Estado u órgano consultivo de la Comunidad Autónoma, cuando las mismas no se basen en alguna de las causas de nulidad del artículo 62 o carezcan manifiestamente de fundamento, así como en el supuesto de que se hubieran desestimado en cuanto al fondo otras solicitudes sustancialmente iguales.

4. Las Administraciones públicas, al declarar la nulidad de una disposición o acto, podrán establecer, en la misma resolución, las indemnizaciones que proceda reconocer a los interesados, si se dan las circunstancias previstas en los artículos 139.2 y 141.1 de esta Ley; sin perjuicio de que, tratándose de una disposición, subsistan los actos firmes dictados en aplicación de la misma.

5. Cuando el procedimiento se hubiera iniciado de oficio, el transcurso del plazo de tres meses desde su inicio sin dictarse resolución producirá la caducidad del mismo. Si el procedimiento se hubiera iniciado a solicitud de interesado, se podrá entender la misma desestimada por silencio administrativo".

L'article 102 es l'únic supòsit veritable de revisió d'ofici que regula la Llei 30/1992, per actes administratius nuls que posin fi a la via administrativa o que

no hagin sigut impugnats dins de termini. El pressupòsit general de la possibilitat de revisió d'ofici és, així, que se tracti d'actes administratius nuls per a la qual cosa s'ha d'anar a l'article 62 de la mateixa Llei 30/1992 que regula els supòsits de nul·litat. En aquest casos, la llei subratlla el caràcter obligatori de la revisió (*"declarará"*, diu, i no, com abans, *"podrá"* declarar). Procedirà, per tant, la revisió d'ofici, però per això és necessari el previ dictamen (no només preceptiu sinó també vinculant) del *Consejo de Estado* (si es tracta de l'Estat o de les Comunitats Autònomes sense òrgan consultiu equivalent) o, afegeix la llei, de l'òrgan autonòmic *"equivalente"*, és a dir, d'un òrgan consultiu amb autonomia orgànica i funcional d'aquesta mentre la llei va acollir la doctrina de la sentència del Tribunal Constitucional 204/1992, de 25 de novembre). El caràcter vinculant del Dictamen suposa que si l'òrgan consultiu diu que l'acte no és nul no es pot revocar d'ofici. Naturalment, l'acte revocatori, com acte administratiu que és, podrà a la vegada ser recorregut pels particulars interessats.

Pel que fa al seu exercici, la possibilitat d'instar la revisió d'ofici no es troba subjecte a termini i és possible d'ofici o a *"a instancia del interesado"*. La primera possibilitat no planteja altres problemes que els propis d'adoptar la decisió. La segona, *"a instancia del interesado"* és el que tradicionalment s'ha vingut anomenant *"acción de nulidad"*. Consisteix, en definitiva, en una petició a l'Administració autora de l'acte per tal que posi en marxa les seves facultats revocatòries. Una petició que planteja normalment l'interessat que ja no pot recórrer perquè se li han passat els més reduïts terminis per fer-ho. Aquest sol·licitant té dret al tràmit si la seva petició està fonamentada i suficientment raonada. Per aquet motiu, l'apartat 3 preveu un tràmit d'inadmissió quan les sol·licituds estiguin manifestament mancades de fonament o quan s'haguessin desestimat anteriorment altres sol·licituds similars. I si transcorren tres mesos des de dita petició sense resposta, es produeix el silenci negatiu.

En el cas que ens ocupa no ens trobem davant d'un supòsit en què la sol·licitud de revisió d'ofici no es basi en alguna de les causes de nul·litat de l'article 62, ni estigui mancada de fonament ni tampoc que es tracti d'un cas en què s'hagin desestimat altres sol·licitud similars; per la qual cosa cal admetre que la sol·licitud formulada per la recurrent ha de ser admesa a tràmit i en

conseqüència, la declaració d'inadmissió expressa o presumpta s'ha d'anul·lar però no ser ajustada a dret.

Una vegada dit això, cal recordar que en el supòsit d'inadmissió de la sol·licitud de revisió d'ofici, la jurisprudència entén que s'obren les possibilitats impugnadores però en aquest cas, els jutjats i tribunals no poden anul·lar l'acte originari sinó únicament condemnar a l'Administració a seguir el procediment revocatori que, en definitiva, consisteix en sol·licitar el dictamen vinculant a l'òrgan consultiu, que en el cas de Catalunya és la Comissió Jurídica Assessora. Si aquest dictamen és favorable a la nul·litat, procedeix la revocació. En aquest punt cal tenir present que un sector doctrinal ha criticat tradicionalment aquest plantejament jurisprudencial pel principi d'economia processal i el d'accés a la tutela judicial efectiva i de forma immediata, postulant, en definitiva, que el Tribunal pugui anul·lar l'acte al conèixer del recurs vers l'eventual negativa a tramitar l'acció. Però també s'ha destacat que d'admetre aquest plantejament doctrinal s'arribaria a una reobertura del termini del recurs "sine die".

Ultra això, en relació aquest darrer aspecte algun pronunciament del Tribunal Suprem és molt clar i contundent. Així, la Sala de lo Contenciós Administratiu (Secció Quinta) del Tribunal Suprem a la sentència de 12 de desembre de 2001, assenyala:

"SEGUNDO. *El primer motivo de casación se articula por la vía del supuesto 3º del artículo 95.1 de la Ley Reguladora de este Orden Jurisdiccional. Se imputa a la sentencia el vicio de incongruencia negativa u omisiva, en cuanto la Sala de Cantabria no ha resuelto sobre algunas de las pretensiones formuladas en la demanda.*

El motivo no prospera. La parte recurrente ciñó su recurso en el escrito de interposición del mismo por propia voluntad, y así lo ha entendido correctamente la sentencia recurrida, sólo al acto presunto que deniega una revisión de oficio respecto de un Plan Parcial y un proyecto de compensación. La sentencia se pronuncia en forma expresa, tajante y clara sobre las causas que, a su entender, hacen improcedente la revisión de oficio de ambos instrumentos. Se queja ahora la parte recurrente de que junto a esta pretensión principal había formulado otras pretensiones subsidiarias, que no se han tratado. No podían tratarse ni podía pronunciarse sobre ellas la sentencia, ya que constituyen la cuestión de fondo planteada indebidamente en instancia ya que en la misma se impugnaba, como queda dicho, únicamente el acto presunto de denegación de una revisión de oficio que no estaba tramitada.

TERCERO. *La sentencia de 12 de noviembre de 2001 (Recurso de casación 2674/1997) ha aclarado que la jurisprudencia de este Tribunal ha distinguido*

tradicionalmente dos fases en los procedimientos de revisión de oficio. La primera comprende la apertura de un expediente en el que, tras los trámites pertinentes, la Administración determina «prima facie» si el acto o actos cuya revisión se pide adolecen o no de los vicios que determinarían su revisión. En caso de que la conclusión sea afirmativa se abre la segunda fase que incluye la solicitud de dictamen del Consejo de Estado u órgano consultivo de la Comunidad Autónoma equiparable a él y la decisión de anular o no el acto de que se trate, según el dictamen que se emita. Pues bien la jurisprudencia ha venido declarando en forma constante que en los casos en que no se ha tramitado el procedimiento completo, en las dos fases que se acaban de enunciar, no se puede entrar en la cuestión de fondo de la revisión en vía jurisdiccional de los actos administrativos y disposiciones generales de que se trate. El examen de fondo está condicionado, por ello, a la previa tramitación del procedimiento adecuado por la Administración autora del acto o reglamento sujeto a revisión, del que es pieza esencial el dictamen favorable del Consejo de Estado. Eludido dicho trámite, bien por total inactividad que desemboca en desestimación presunta por silencio, bien por resolución expresa que deniega la revisión quedándose en la primera fase, lo procedente no es que la Jurisdicción entre a conocer del acto o la norma, sino que, en su caso, ordene a la Administración que inicie el trámite de la segunda fase y la concluya dictando la pertinente resolución expresa en orden a si existe la nulidad o anulabilidad pretendida (sentencias de 24 de octubre de 2000, de 7 de mayo de 1992 [de la Sala Especial del artículo 61 de la LOPJ, de 22 de octubre de 1990, 18 de abril de 1988 y 21 de febrero de 1983, entre otras). El carácter privilegiado de la acción para instar la revisión, en los casos de los artículos 102 y 103 de la LRJ-PAC, comporta limitaciones procesales y, entre ellas, la imposibilidad de pronunciarse sobre los vicios de fondo que se adujeron en la misma.

Esa es la razón por la que la sentencia que se recurre -acogiendo la advertencia expresa en tal sentido del Ayuntamiento de Noja en su contestación a la demanda- no se ha pronunciado sobre las pretensiones formuladas en forma subsidiaria que se consideran omitidas. Rechazada la pretensión principal esas pretensiones no eran susceptibles de examen en el proceso, sin que haya incurrido la sentencia en vicio de incongruencia en la sentencia por no resolver sobre ellas”.

Aplicant aquesta doctrina al cas que ens ocupa és procedent estimar parcialment el recurs en el sentit d' anul·lar l'acte presumpte i l'acte exprés impugnats i ordenar a l' Administració demandada la continuació del procediment revocatori ex article 102 de la Llei 30/1992 i la conclusió del procediment amb la pertinent resolució expressa pel que fa a si existeix la nul·litat pretesa per la recurrent. En conseqüència, no és procedent que aquest Jutjat entri a conèixer de la legalitat i dels vicis de fons imputats per la recurrent a l'Operació Jurídica Complementària del Projecte de Reparcel·lació del Polígon d'Actuació del Passeig Ponent PA-PON016, aprovada per Decret d'Alcaldia de 25 de maig de 2007.

Atesos els fonaments anteriors és procedent desestimar aquest recurs.

Quart. - A tenor dels articles 68.2 i 139.1 de la vigent llei jurisdiccional, modificat aquest últim per la Llei 37/2011, de 10 d'octubre, de mesures d'agilització processal, les costes processals s'imposaran en primera o única instància a la part que hagi vist rebutjades totes les seves pretensions en la sentència o en la resolució del recurs o de l'incident, excepte que s'apreciï i així es raoni, que el cas presentava series dubtes de fet o de dret.

En els supòsits d'estimació o desestimació parcial de les pretensions, cada part abonarà les costes causades a la seva instància i les comuns per meitat, excepte que l'òrgan jurisdiccional les imposi a una d'elles i així ho raoni per haver sostingut l'acció o interposat el recurs per mala fe o temeritat.

Atesos els fonaments esmentats,

Decisió

Estimar parcialment el recurs contenciós interposat per TEYCO, S.L. contra l'AJUNTAMENT DE TERRASSA, en el sentit d'anul·lar l'acte presumpte i la resolució 13 de desembre de 2013 i ordenar a l'Ajuntament de Terrassa la continuació del procediment revocatori ex article 102 de la Llei 30/1992 i la conclusió del procediment amb la pertinent resolució expressa relativa a si existeix la nul·litat pretesa pel recurrent, sense costes.

Notifiqueu aquesta sentència a les parts, amb l'avertiment que es pot interposar recurs ordinari d'apel·lació en contra, d'acord amb el que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

PUBLICACIÓ. Faig constar que avui la magistrada jutgessa ha llegit i publicat aquesta sentència en audiència pública. En dono fe.